

Dissabte, 23 d'agost 1969

Després d'esmorzar, hi ha col·loqui amb els artistes del "Manicomi". Que ningú no mal pensi: encara que aquest local comença a semblar un manicomi -gent que se'n va, gent que arriba, gent que crida, gent que riu...-; el col·loqui ha estat seriós i amb persones de seny: els senyors Fabregas -crític teatral prou conegut-, Codina i Cordas han dirigit el debat. Han parlat, sobretot, de les dificultats que es presenten al Principat per al teatre català. El senyor Léon Cordas -d'origen occità- ha exposat el problema des del punt de vista rossellonès: sembla que el teatre que es fa al sud de França és essencialment francès i, quan les representacions són en català, tenen sempre un caràcter de relíquia popular i són destinades, sobretot, al turisme.

No ha estat possible de fer el curset de català, per manca de temps, però sí els de geografia i literatura.

A la tarda ens cal anar a escoltar la conferència del Dr. Agustí Pedro Pons, a Prada, a la Mairie. Abans, però, el senyor Francesc de B. Moll, que va arribar ahir a la nit, ens ha dirigit uns mots, amb aquell seny i aquella simplicitat que us arriba a l'ànima, i que tots hauríem de saber imitar una mica. Diem tantes coses i fem tants crits que no arriben enlloc! Oblidem massa que el treball fet en silenci és, sovint, el més efectiu. El tema del Dr. Pedro Pons "Homes i fets de la Medicina Catalana" es fa interessant, però en conjunt el parlament té un caire una mica massa protocolari, pel que esperen aquests rossellonesos apassionats.

Anem endariats d'una banda a l'altra. Qui ho diria, que fem vacances?

En havent sopat hem de tornar a Prada, per la conferència del Sr. Antoni Comas. Ens parla de l'estat de la llengua -freqüència d'ús- parlada i escrita durant els segles XVI, XVII i XVIII, segles que són, com tots sabem, de decadència.

En general, el tema resulta àrid, o potser massa erudit. També es veritat que tots comencem estar una mica esgotats, de tant sentir conferències i de tant anar a dormir tard.

Diumenge, 24 d'agost

Quin bell dia! El cel net, la silueta del Canigó ben retallada damunt del blau, la perspectiva d'una excursió a Sant Martí...

Sortim en cotxes particulars cap a Sant Miquel de Cuixà. Abans de la visita al Monestir, que dirigit el Sr. Pere Ponsich -conservador del patrimoni artístic del Departament-, el senyor Dutech, occità, ens fa un resum de l'estat actual de la seva llengua -extensió del territori occità, límits, variants dialectals- i ens en mostra les característiques principals. Ens parla en occità, aquest

occità que ja comença a ésser familiar pels del Prineat. ... dret al bell m^o de la gespa que cobreix el terreny de davant del claustre. Els alumnes seiem per terra, cercant la posició més comode, i aprofitem classe, paisatge i bons aires. Totes les classes o conferències haurien d'haver estat fetes així: a l'aire lliure, almenys els dies clars; Ho proposem per a l'any vinent.

Amb les explicacions del senyor Ponsich, la visita a l'Abadia és doblement interessant, I, amb l'ànima plena de romànic, iniciem l'ascensió a Sant Martí, que no és gens dificultosa; així i tot, alguns lloguen jeeps. No cal pas que parlem del meravellós espectacle de l'Abadia, foren paraules buides.

Abans de la visita, dinem. Tothom agafa el seu raccionament de la manera que pot. Val a dir que aquesta vegada ens han peixat bé.

A la tarda, prop d'una deliciosa miranda natural, fem rodona i cantem cançons. En Dedies ens canta la seva creació, amb molt de sentiment. Els altres-els cantants més o menys professionals, volem dir-, ja no n'han posat tant.

Quan baixem de St. Martí, el dia està en aquell punt dolç que fa venir rebança d'abandonar un lloc que estimem i que admirem.

Ja a Prada, al sopar, ens espera una sorpresa. Ningú no pensava, ja, en el personatge misteriós que va aparèixer fa un parell de nits en una de les habitacions de les noies. Un alpinista mig desmaiàt, que han batejat amb el nom de Jordi Xiruques. I no tot va acabar ací; quan tot l'element femení dormia, uns fantasmes amb el llençol corresponent i llanterna i tot van passar a fer la por pel corredor que duu a les cambres de les noies: Uuuu! Uuuu! En aquesta Universitat tenim de tot, evidentment.

I bé. En Jordi Xiruques, després d'aquella nit, havia desaparegut. Un grup dels nostres xicots ha entrat al menjador amb grans castells que reclamaven "l'home" desaparegut: "Torneu-nos en Jordi! Llibertat per al nostre Jordi!" Tothom hi ha estat d'acord i el Sr. Moll s'ha aixecat, cridant: "Jordi! Jordi!" i els altres l'hem seguit. L'intendent ha tret el nas, una mica esverat i recelos. Finalment, el nostre ninot estimat ha entrat al menjador i les noies, gentilment, l'han fet seure a taula.

Tots hem brindat a la salut del nostre Jordi.

En havent sopat, una estona de Sr. Galobardes, ai! i lectura de poesies amb col·loqui, debat i intervencions iròniques de Pere Verdaguer, que abusa; de vegades, de la sinceritat i de l'abrandament dels seus companys i col·laboradors. -i pensem sobretot amb eh Mayol, amb aquell idealisme que la seva expressió denuncia-

Però la sang no arriba mai al riu i, després de ~~beure~~ ^{beure} ~~se~~ ^{una} i altres s'estimen més.

R.L.